

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

سازمان زنان ۸ مارچ (ایران-افغانستان)
۲۴ نومبر ۲۰۱۸

خاموشی "شراره" شراره‌های خشم را فزونی می‌بخشد

تا بر سرعت گام‌هایمان برای برچیدن خشونت بر زنان بیفزاییم!

"شراره الیاسی"، زنی که به مدت پنج سال در زندان‌های قرون وسطایی جمهوری اسلامی لحظه به لحظه مرگ را زندگی کرد، روز ۲۲ آبان [عقرب] به دست قداره بندان رژیم جمهوری اسلامی اعدام شد. با اتکاء به اندک اطلاعات موجود، می‌توان به روشنی فهمید که شراره نیز قربانی هم‌دستی شوم مقاصد مردسالارانه و دستگاه قضائی ضد زن و سرکوبگر جمهوری اسلامی شده است؛ و اعدام شرم‌آورش نقطه پایانی بر زندگی کوتاه و سراسر دهشتنش بود. شراره که در روستای بیساران از توابع سنندج متولد شده بود، همانند بی‌شمار زن قربانی فقر و روابط پدرسالارانه، مجبور شد در سن ۱۶ سالگی به ازدواج با همسرش "شورش بدری" تن بدهد؛ و شش سال بعد اتهام قتل را که او انجام داده بود به گردن گیرد.

درست پنج سال پیش شراره ۲۲ ساله با حيله و نیرنگ و نقشه پیچیده همسرش مجبور شد که قتل "کاوه غلام ویسی" را بر عهده گیرد. با این‌که در بررسی‌ها و تحقیقات مشخص شده بود که شراره در این قتل دخالت نداشته، اما او این قتل را به گردن گرفت و "شورش" بعد از یک ماه از زندان آزاد شد و شراره پس از تحمل پنج سال حبس مانند "شهلا جاهد" و صدها زن دیگر، با خیال جلب رضایت خانواده مقتول توسط همسرش، در سن ۲۷ سالگی اعدام شد.

پنج سال پیش "شورش" همسر شراره به خاطر سوءظن به "کاوه غلام ویسی" (به واسطه ارتباط کاوه با شراره یا خواهرش)* بر اساس یک نقشه از پیش طراحی شده، او را به قتل می‌رساند؛ تا از "ناموس و حیثیت" خانواده پاسداری کند. او شراره را در پروسه پنهان کردن جسد همراه و او را مجبور و متقاعد می‌کند که انجام این قتل را به عهده گیرد و او پس از آزادی رضایت خانواده مقتول را جلب خواهد کرد و شراره آزاد خواهد شد. شراره نیز در تمام این سال‌ها برای تحقق این وعده‌های توخالی مهر سکوت بر لب زد و نامی از قاتل نبرد. آن‌هم در شرایطی که هم خانواده مقتول و هم دستگاه قضائی اطمینان داشتند که قتل کار او نیست. حتا مادر مقتول در وصیت‌نامه‌اش قید کرده بود: "اگر شراره اعتراف کرد او را ببخشید می‌دانم که شراره قاتل فرزند من نیست او عاشق کاوه بود."

شراره اما در سکوت خودش، در سکوت رسانه‌ای و در سکوت اولیای دم و ... در سکوت یک سحرگاه پائیزی به دار آویخته شد تا خزان زندگی کوتاهش سند خون‌بار دیگری باشد بر کارکرد یک نظام زن‌ستیز مبتنی بر سرکوب، بی‌عدالتی و نابرابری.

در نظامی که حجاب و قوانین مبتنی بر شریعت زندگی میلیون‌ها زن را در اسارت گرفته، در نظامی که فرهنگ پدرسالارانه در تاروپود جامعه رخنه کرده، در نظامی که در میان امتیازات متعدد به مردان این امتیاز را هم داده که سرنوشت و حق حیات زنان را در چنگال خود نگه دارند و ... عجیب نیست که همسر یا برادری "غیرتمند" به خاطر استفاده از امتیاز مردسالارانه "قتل ناموسی" و پاک کردن دست "نامحرم" از "ناموس"ش تبرئه شود؛ و عجیب نیست که در ازای این عمل رذیلانه انتظار همکاری و فداکاری - تا سرحد مرگ - از همسرش داشته باشد.

مرور گوشه‌ای از پرونده قتل شراره نشان می‌دهد که چرا قتل ناموسی که یکی از وحشیانه‌ترین و عریان‌ترین اشکال خشونت بر زنان است، در سال‌های اخیر در ایران خصوصاً در مناطق کردستان و خوزستان ابعاد گسترده‌ای به خود گرفته است. زنانی که قربانی "اجرای عدالت" توسط همسران، پدران، برادران و اقوام و عشیره‌شان هستند در چه تار عنکبوت تودرتویی گرفتار می‌شوند. هر ساله صدها زن بدون این‌که تکیه‌گاهی در میان خانواده خود یا همسر یا قانون یا "دستگاه قضائی" و ... داشته باشند قربانی این شکل از خشونت قانونی نظام زن‌ستیز می‌شوند. زندگی کوتاه شراره فقط تجلی کوتاهی از جهنمی است که رژیم جمهوری اسلامی برای زنان ساخته است. جهنمی که زنان در آن وادار به زنده ماندن می‌شوند و حق برای زندگی کردن ندارند. فقر، ازدواج اجباری، "ظن رابطه نامشروع"، قتل ناموسی، انتظار فداکاری مادرانه، انتظار فداکاری همسرانه، "ناموس‌پرستی"، زندان، قصاص و اعدام فقط لایه‌های بیرونی جهنمی است که شراره را در خود بلعید.

در آستانه روز جهانی مبارزه با خشونت علیه زنان، زندگی کوتاه و خاموشی "شراره" بی‌پناه شراره‌های خشم‌ان را فزونی می‌بخشد و مصمّم‌تر می‌شویم تا برای پایان دادن به خشونت بر زنان بجنگیم پیش از این‌که شراره امید در زندگی میلیون‌ها زن خاموش شود.

برای این‌که لیخند زدن هیچ زنی به مردی جرم نباشد، برای این‌که هر زنی در انتخاب رابطه خود با دیگری آزاد باشد، برای این‌که زنان ملک مردان و خانواده محسوب نشوند، برای این‌که زنان بتوانند آگاهانه برای رهایی تمام و کمال خود و آحاد جامعه مبارزه کنند، اولین قدم سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و همه دم و دستگاه سرکوبگر و زندان‌های قرون وسطائی‌اش است.

سازمان زنان هشت مارچ (ایران - افغانستان)

۲۰ نومبر ۲۰۱۸

* بنا به اطلاعات موجود پنج سال پیش "کاوه غلام ویسی" توسط "شورش بدری" همسر شراره به قتل می‌رسد، بنا به روایتی این قتل در یک نزاع خانوادگی و به‌بهانه این‌که کاوه با خواهر "شورش" رابطه داشته است انجام می‌گیرد؛ و روایت دیگری نیز حاکی از آن است که شراره به کاوه علاقه‌مند شده و درخواست طلاق از شورش داشته است اما او ضمن مخالفت با طلاق به این علاقه پی برده و کاوه را به خانه‌شان دعوت کرده و نقشه مند او را به قتل رسانده و شراره را در حمل و مخفی کردن جسد همراه می‌کند و ... به هر ترتیب بنا به اطلاعات منتشرشده، شراره قاتل نبوده است.